

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 1Oboer/16/2022
Identifikačné číslo spisu: 7614209064
Dátum vydania rozhodnutia: 25.01.2023
Meno a priezvisko: JUDr. Miroslava Janečková
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2023:7614209064.1

UZNESENIE

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedníčky senátu JUDr. Miroslavy Janečkovej a členiek senátu JUDr. Jany Hullovej a JUDr. Eriky Čanádyovej v exekučnej veci oprávneného Fruity Apple s.r.o., so sídlom Abovská č. 39, Košice, IČO: 44 049 846, zastúpeného Advokátskou kanceláriou Hopferova, s.r.o., so sídlom v Košiciach, Bajzova č. 2 a advokátom JUDr. Milanom Szöllössym, so sídlom v Košiciach, Mlynská č. 28, proti povinnému Obec Švedlár, so sídlom vo Švedlári č. 87, IČO: 00 329 681, zastúpenému spoločenstvom PUCHALLA, SLÁVIK & partners s.r.o., so sídlom v Košiciach, Kmeťova č. 24, IČO: 36 860 930, o vymoženie 788.170,72 € s príslušenstvom, o dovolaní povinného proti uzneseniu Krajského súdu v Košiciach č. k. 16CoE/54/2018-438 z 19. júla 2018, takto

rozhodol:

I. Dovolanie povinného o d m i e t a.

II. Oprávnený m á voči povinnému n á r o k na náhradu trov dovolacieho konania.

Odôvodnenie

1 Okresný súd Spišská Nová Ves (ďalej aj „súd prvej inštancie“ alebo „exekučný súd“) uznesením č. k. 5Er/259/2014-348 zo 7. decembra 2017 zamietol návrh povinného na zastavenie exekúcie z 5. januára 2015, doplnený podaním dňa 28. júla 2016, vedenej súdnym exekútorom JUDr. Ľubomírom Pekárom, so sídlom Exekútorského úradu P. Pázmaňa č. 49/3, Šaľa pod sp. zn. EX/2203/14. Zároveň v poradí druhým a tretím výrokom uznesenia zamietol návrhy povinného na odklad exekúcie z 2. februára 2015 a z 10. apríla 2015. Z odôvodnenia rozhodnutia vyplýva, že Okresný súd Spišská Nová Ves dňa 23. mája 2014 poveril súdneho exekútora, aby vykonal exekúciu na podklade exekučných titulov - rozsudku Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1Cb/76/2003-297 z 27. marca 2008, ktorý nadobudol právoplatnosť 22. apríla 2008 a vykonateľnosť 26. apríla 2008, uznesenia Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 12Cb/51/2006 z 11. apríla 2008, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 15. augusta 2008, platobného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 11Ro/244/2009-25 z 2. decembra 2009, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 23. decembra 2009 v spojení s uznesením č. k. 11Ro/244/2009-27 z 3. februára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť

26. februára 2010, platobného rozkazu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 15Rob/523/2009-38 z 8. januára 2010, ktorý nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 5. februára 2010 v spojení s uznesením č. k. 15Rob/523/2009-40 z 15. januára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 5. februára 2010. Poverenie pre súdneho exekútora bolo vydané pre vymożenie celkovej istiny 788.170,72 € s príslušenstvom.

2 Exekučný súd v uznesení konštatoval, že povinný prostredníctvom svojho právneho zástupcu dňa 5. januára 2015 podal návrh na zastavenie exekúcie v zmysle ustanovenia § 57 ods. 1 písm. g/ v spojení s ustanovením § 58 zákona č. 233/1995 Z. z. o súdnych exekútoroch a exekučnej činnosti (Exekučný poriadok) v platnom znení s tým, že oprávneným uplatňovaný nárok je nevymáhateľný a exekúcia je s ohľadom na túto skutočnosť neprípustná. Svoj návrh na zastavenie exekúcie doplnil o nové skutočnosti písomným podaním dňa 28. júla 2016. Povinný v danom návrhu na zastavenie exekúcie poukázal i na to, že právny predchodca oprávneného Oskár Münnich - pila SCHLOSSA, IČO: 14 375 346 a právny predchodca povinného Správa obecných lesov, IČO: 31 956 998 následne po vzniku exekučných titulov dňa 28. októbra 2010 uzavreli dohodu o vzájomnom finančnom urovnaní, v zmysle ktorej predmetnými súdnymi rozhodnutiami priznané nároky nemali byť predmetom núteného výkonu rozhodnutia a mali byť splácané podľa tam uvedeného splátkového kalendára. Exekučný súd predloženú dohodu preskúmal a vyslovil, že súdu bola predložená až v čase po vydaní poverenia pre súdneho exekútora na vykonanie exekúcie. Ďalej uzavrel, že obsah dohody upravuje riešenie sporých otázok zmluvných strán, riešenie ktorých si zmluvné strany dohodli, pričom však samotnú dohodu nebolo možné postaviť na úroveň exekučných titulov, na základe ktorých je predmetná exekúcia vedená. Okrem toho, povinný podľa názoru súdu žiadnym spôsobom nepreukázal snahu dobrovoľne plniť oprávnenému (resp. jeho právnenému predchodcovi) v súlade s ustanovením bodu II dohody, čo vyplýva i z vyjadrenia správcu Ing. Anny Bružeňákovej doručenom súdu 26. februára 2015. Čo sa týka argumentácie povinného obsiahnutej v návrhu na zastavenie exekúcie, kde napáda právoplatnosť exekučných titulov z dôvodu nesprávneho označenia žalovaného subjektu (neuvedenie IČO a uvedenie nesprávneho IČO v rozhodnutiach, ktoré sú exekučnými titulmi), exekučný súd k námietke povinného uviedol, že základným procesným predpokladom pre vykonanie exekúcie je vykonateľné rozhodnutie, preto skúmal v prvom rade, či rozhodnutia, ktoré sú exekučnými titulmi sú vykonateľné a dospel k záveru o ich vykonateľnosti. V danej súvislosti ozrejmil, že nebol oprávnený posudzovať vecnú správnosť rozhodnutia všeobecného súdu, nedisponoval právomocou rušiť či meniť rozhodnutie, ktoré je exekučným titulom, nemohol teda naprávať nedostatky a chyby exekučného titulu. Vo vzťahu k ďalšej námietke povinného, a to že exekučné konanie je vedené voči pasívne vecne nelegitimovanému subjektu a musí byť zastavené, pretože príspevková organizácia povinného do dnešného dňa nezanikla, o čom svedčí aj výpis zo štatistického registra organizácií; exekučný súd poukázal na znenie ustanovenia § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. o rozpočtových pravidlách verejnej správy, podľa ktorého „ak rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia zaniká zrušením bez právneho nástupcu, práva a povinnosti prechádzajú dňom bezprostredne nasledujúcim po dni zrušenia na zriaďovateľa, ak osobitný zákon neustanoví inak.“ Na základe uvedeného, s prihliadnutím na existenciu viacerých uznesení obecného zastupiteľstva o zrušení Správy obecných lesov Švedlár súd poznamenal, že mal za preukázané, že práva a povinnosti prešli z príspevkovej organizácie na povinného ako zriaďovateľa najneskôr k 28. februáru 2014. Skutočnosť, že uvedená príspevková organizácia naďalej pokračovala vo svojej činnosti považoval za porušenie právnych predpisov zo strany povinného ako zriaďovateľa, avšak danú skutočnosť nemohol považovať za dôvod na zastavenie predmetnej exekúcie. Vzhľadom k vyššie uvedeným skutočnostiam exekučný súd dospel k záveru, že povinný vo svojom návrhu na zastavenie exekúcie z 5. januára 2015, doplneným podaním dňa 28. júla 2016, neuviedol žiadne skutočnosti a okolnosti, ktoré by odôvodňovali zastavenie exekúcie v zmysle § 57 ods. 1 písm. g/ v spojení s ustanovením § 58 Exekučného poriadku v znení účinnom do 31. marca 2017.

3 Ohľadom návrhov povinného na odklad exekúcie z 2. februára 2015 a 10. apríla 2015 exekučný súd vyslovil, že o povolení odkladu exekúcie z dôvodu, že možno očakávať, že exekúcia bude zastavená, môže súd rozhodnúť len vtedy, ak má za preukázané, že tu je dôvodný predpoklad, že exekúcia bude z niektorého zákonného dôvodu zastavená. Súd preto vzhľadom na skutočnosť, že rozhodol o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, zamietol tiež oba návrhy povinného na odklad exekúcie až do

právoplatného rozhodnutia o zastavení exekúcie v zmysle ustanovenia § 56 ods. 2 zákona č. 233/1995 Z. z. Exekučného poriadku.

4 Na odvolanie povinného Krajský súd v Košiciach (ďalej aj „odvolací súd“) uznesením č. k. 16CoE/54/2018-438 z 19. júla 2018 uznesenie exekučného súdu vo výroku I. o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie potvrdil podľa § 387 ods. 1 zákona č. 160/2015 Z. z. Civilného sporového poriadku (ďalej aj „CSP“). V poradí druhým a tretím výrokom uznesenia odmietol odvolanie povinného proti výroku II. a III., ktorými exekučný súd návrhy povinného na odklad exekúcie z 5. januára 2015 a 10. apríla 2015 zamietol. Ďalším samostatným výrokom uznesenia oprávnenému priznal náhradu trov odvolacieho konania voči povinnému v celom rozsahu. Odmietnutie odvolania voči výrokom II. a III. napadnutého uznesenia odvolací súd odôvodnil tým, že odvolanie v danej časti smerovalo proti rozhodnutiu, proti ktorému odvolanie podľa zákona prípustné nie je. Pokiaľ ide o odvolanie povinného voči výroku I. uznesenia, ktorým exekučný súd návrh povinného na zastavenie exekúcie z 5. januára 2015 zamietol, podľa § 387 ods. 2 CSP, odvolací súd sa v tejto časti v celom rozsahu stotožnil s odôvodnením napadnutého rozhodnutia. Na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia doplnil, že za podstatné považoval vysporiadať sa s námietkami povinného, v ktorých povinný uviedol, že ani jeden z exekučných titulov nebol právoplatný a vykonateľný. Odvolací súd k námietke povinného uviedol, že podľa právneho poriadku je možné exekúciu vykonať len na podklade exekučného titulu, t. j. vykonateľného rozhodnutia súdu. Základným procesnoprávnym predpokladom toho, aby rozhodnutie nadobudlo vykonateľnosť a stalo sa spôsobilým exekučným titulom je jeho riadne doručenie. Z predmetného spisu vyplýva, že platobný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves sp. zn. 11Ro/244/2009-25 zo dňa 2. decembra 2009 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť dňa 23. decembra 2009 v spojení s uznesením č. k. 11Ro/244/2009-27 z 3. februára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 26. februára 2010 a platobný rozkaz Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 15Rob/523/2009-38 z 8. januára 2010 nadobudol právoplatnosť a vykonateľnosť 5. februára 2010 v spojení s uznesením 15Rob/523/2009-40 z 15. januára 2010, ktoré nadobudlo právoplatnosť a vykonateľnosť 5. februára 2010. Proti obom zmieným platobným rozkazom bol podaný odpor, ktorý bol uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10Cb/129/2016-95 z 18. októbra 2016 a č. k. 15Cb/138/2016-129 z 18. októbra 2016 odmietnutý. Rovnako proti obom uzneseniam Okresného súdu Spišská Nová Ves bolo podané odvolanie. Krajský súd v Košiciach uznesením č. k. 2Cob/190/2016-127 z 27. decembra 2016 odvolanie proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 10Cb/129/2016-95 z 18. októbra 2016 odmietol s poukazom na § 386 písm. c/ CSP ako neprípustné. Z podaného odvolania povinného zároveň vyplynulo, že povinný podal proti predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach dovolanie Najvyššiemu súdu Slovenskej republiky a rovnako povinný predložil fotokópiu dovolania generálneho prokurátora Slovenskej republiky taktiež voči predmetnému uzneseniu Krajského súdu v Košiciach. Odvolací súd ďalej konštatoval, že ku dňu rozhodnutia odvolacím súdom nebolo o predmetných dovolaniach Najvyšším súdom Slovenskej republiky rozhodnuté. Zároveň poukázal na skutočnosť, že o odvolaní proti uzneseniu Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 15Cb/138/2016-129 z 18. októbra 2016, Krajský súd v Košiciach rozhodol uznesením sp. zn. 3Cob/169/2016 z 30. novembra 2017 tak, že napadnuté uznesenie zrušil a vec vrátil súdu prvej inštancie. Z obsahu spisu mal odvolací súd rovnako za to, že súd prvej inštancie následne opätovne doručoval platobný rozkaz, čo vyplýva z referátu konajúceho súdu (č. l. 65). Uvedený platobný rozkaz povinný prevzal 12. septembra 2016 a podaním doručeným súdu prvej inštancie osobne 23. septembra 2016 podal proti platobnému rozkazu odpor. Odvolací súd v danej súvislosti uzavrel, že pokiaľ súd prvej inštancie s poukazom na vyššie uvedené opakovane doručoval platobný rozkaz povinnému, možno vyvodit' záver, že svojim postupom akceptoval námietku povinného, že platobný rozkaz v roku 2010 nebol povinnému doručený do vlastných rúk, teda, že platobný rozkaz neprevzala na to oprávnená osoba, a preto platobný rozkaz doručoval opätovne. Exekučný súd preto vo svojom rozhodnutí vychádzal z dokladov o doručení - doručeníek, ktoré majú povahu verejnej listiny a zachytávajú postup pri doručení, a kým nie je preukázaný opak, údaje na doručeníke sa považujú za pravdivé. Odvolací súd rovnako uviedol, že za situácie, kedy o platobnom rozkaze č. k. 11Ro/244/2009-27 z 3. februára 2010 prebiehalo dovolacie konanie na Najvyššom súde Slovenskej republiky, pričom vzhľadom na uznesenie Krajského súdu v Košiciach sp. zn. 3Cob/169/2016 z 30. novembra 2017 mohol mať za to, že povinný bude v konaní úspešný a rovnako tak s poukazom na skutočnosť, že konanie, ktorého predmetom bol

platobný rozkaz č. k. 15Rob/523/2009-38 z 8. januára 2010 bolo vrátené súdu prvej inštancie na preskúmanie námietok povinného týkajúcich sa jeho doručenia; odvolací súd nemohol predčasne rozhodnúť o otázke doručovania platobných rozkazov, pretože táto otázka mala byť riešená v konaní pred súdom, ktorý platobné rozkazy vydal. Odvolací súd uzavrel, že až po vysporiadaní sa Okresného súdu Spišská Nová Ves s otázkou či ne/došlo k účinnému doručeniu platobných rozkazov by mohol exekučný súd exekúciu zastaviť.

5 Námietku povinného, že právny predchodca oprávneného Oskár Münnich - pila SCHLOSSA, IČO: 14 375 346 a právny predchodca povinného Správa obecných lesov, IČO: 31 956 998 po vzniku exekučných titulov dňa 28. októbra 2010 uzavreli dohodu o vzájomnom finančnom urovaní, v zmysle ktorej predmetnými súdnymi rozhodnutiami priznané nároky nemali byť predmetom núteného výkonu rozhodnutia a mali byť splácané podľa tam uvedeného splátkového kalendára, odvolací súd nepovažoval za dôvodnú, pretože predmetnou dohodou si zmluvné strany neodstraňovali spornosti záväzku, ale len deklarovali existujúci záväzok v tom istom rozsahu, v akom vyplynul zo súdneho konania, o ktorom bolo rozhodnuté rozsudkom Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 1Cb/76/2003-297 z 11. apríla 2008 a uznesením Okresného súdu Spišská Nová sp. zn. 12Cb/51/2006 z 11. apríla 2008. Povinný ďalej namietal, že súd prvej inštancie nereagoval na jeho námietky týkajúce sa materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučných titulov z dôvodu nesprávneho označenia žalovaného subjektu. Povinný opätovne zdôraznil, že podľa ustálenej judikatúry nemôže doplnenie správneho identifikačného čísla znamenať opravu zrejmej nesprávnosti za situácie, keď žalovaný subjekt v celom konaní, aj v rozhodnutí, ktorým sa konanie končí, ani len neexistuje. Odvolací súd nepovažoval za dôvodnú ani námietku povinného ohľadom materiálnej a formálnej vykonateľnosti exekučných titulov, v dôsledku nesprávneho označenia žalovaného subjektu. Mal za to, že pri vydaní predmetných platobných rozkazov č. k. 15Rob/523/2009-38 z 8. januára 2010 a č. k. 11Ro/244/2009-25 z 2. decembra 2009 išlo skutočne o chybu v písaní spočívajúcu v jednom číselnom označení (z čísla 8 na číslo 5), ktorá bola v krátkom časovom období príslušným súdom opravená (uznesenie č. k. 11Ro/244/2009 z 3. februára 2010 a uznesenie č. k. 15Rob/523/2009-40 z 15. januára 2010). Navyše z predloženého návrhu na vykonanie exekúcie podľa odvolacieho súdu nevznikli pochybnosti, že subjekt, ktorému bola exekučným titulom uložená povinnosť, bol totožný s povinným označeným v návrhu na vykonanie exekúcie, pričom vo vydanom poverení súdnemu exekútorovi už figurovala Obec Švedlár, na ktorú podľa zákona prešli práva a povinnosti príspevkovej organizácie - Správy obecných lesov Švedlár. Zo samotnej skutočnosti, že za obchodným menom Správy obecných lesov Švedlár, príspevkovej organizácie, nebolo v exekučnom titule uvedené správne identifikačné číslo, nevyplývalo, že by vznikli pochybnosti o jej identifikácii. Odvolací súd v danej súvislosti poukázal na rozhodnutie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 3Cdo/91/2012 z 28. júna 2012, podľa ktorého, ak súd označí v rozhodnutí strany sporu spôsobom nezodpovedajúcim tomu, ako sa v civilnom procese presne označujú, nie je to na ujmu vykonateľnosti, ak je možné z neho bez pochybností vyvodit', komu bola uložená povinnosť. V neposlednom rade odvolací súd na námietku povinného týkajúcu sa vedenia exekúcie proti nesprávnej osobe, keďže podľa názoru povinného k zániku príspevkovej organizácie k danému dňu nedošlo, ozrejmil, že súčasťou súdneho spisu je viacero uznesení obecného zastupiteľstva povinného, ktoré sa týkajú zrušenia Správy obecných lesov Švedlár, príspevkovej organizácie. Z uznesenia obecného zastupiteľstva č. 1/2010/III. z 31. marca 2010 vyplynulo, že obecné zastupiteľstvo zobralo na vedomie závery NKÚ v súvislosti s ukončením činnosti príspevkovej organizácie obce Švedlár, zobralo na vedomie platnú právnu úpravu zákona č. 523/2004 Z. z. - § 21 ods. 12 a 13, konštatovalo že v obci Švedlár nebola riadená iná rozpočtová organizácia alebo príspevková organizácia, zároveň zrušilo podľa § 21 ods. 13 zákona č. 523/2004 Z. z. k termínu 30. septembra 2010 príspevkovú organizáciu obce Švedlár s názvom „Správa obecných lesov Švedlár, príspevková organizácia“ bez právneho nástupcu a schválilo prechod práv a povinností na zriaďovateľa, t. j. obec Švedlár. Z uznesenia obecného zastupiteľstva Švedlár č. 60/2011/XII zo 16. decembra 2011 je zrejmé, že obecné zastupiteľstvo schválilo nový termín zrušenia k 31. decembru 2012. Z uznesenia obecného zastupiteľstva Švedlár č. 60/2011/XII z 16. decembra 2011 vyplynulo, že obecné zastupiteľstvo schválilo nový termín zrušenia k 31. decembru 2013. Napokon z uznesenia obecného zastupiteľstva Švedlár č. 8/2011/II z 27. februára 2014 vyplynulo, že obecné zastupiteľstvo zobralo na vedomie informáciu o dovysporiadaní vzťahov Správy obecných lesov Švedlár v súvislosti s transformáciou a ponechalo vo funkcii riaditeľa Správy obecných lesov Švedlár,

príspevkovej organizácie, pána X. do termínu 31. december 2014.

6 Proti tomuto uzneseniu odvolacieho súdu vo výroku I. podal povinný dovolanie, ktoré odôvodnil tým, že napadnuté uznesenie spočíva na nesprávnom právnom posúdení veci, pričom rozhodnutie odvolacieho súdu záviselo od vyriešenia právnej otázky, pri ktorej riešení sa odvolací súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe dovolacieho súdu (§ 421 ods. 1 písm. a/ CSP). Namietol tiež, že súd nesprávnym procesným postupom znemožnil strane, aby uskutočňovala jej patriace procesné práva v takej miere, že došlo k porušeniu práva na spravodlivý proces (§ 420 písm. f/ CSP). Povinný (ďalej aj „dovolateľ“) navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky napadnuté uznesenie odvolacieho súdu vo výroku I. zrušil a vec vrátil odvolaciemu súdu na ďalšie konania, alternatívne, aby napadnuté uznesenie odvolacieho súdu vo výroku I. ako i ním potvrdené uznesenie exekučného súdu vo výroku I. zrušil a vec vrátil exekučnému súdu na ďalšie konanie a rozhodnutie. Oprávneného žiadal zaviazat' na náhradu trov dovolacieho konania voči povinnému.

7 Podľa názoru dovolateľa, odvolací súd potvrdil uznesenie exekučného súdu vo výroku I. o zamietnutí návrhu na zastavenie exekúcie povinného ako vecne správne, pričom sa absolútne nevysporiadal s otázkou nevykonateľnosti exekučných titulov, a to napriek tomu, že povinný v podanom odvolaní explicitnými dôkazmi súdom oboch stupňov preukázal, že vyššie označené platobné rozkazy neboli doručené do vlastných rúk, čo znamená nesprávny procesný postup odvolacieho súdu (ako i súdu prvej inštancie) a znemožnenie uplatňovania práva na spravodlivý proces a efektívnej a zákonnej obrany povinného v exekučnom konaní. Povinný vo vzťahu k uvedenému poukázal na to, že odvolací súd svoj absolútne nezákonný a nesprávny postup riadne neodôvodnil, resp. odôvodnil absolútne rozporne a nelogicky v ods. 20 odôvodnenia dovolaním napadnutého uznesenia. Za dôvod nezákonnosti napadnutého rozhodnutia odvolacieho súdu povinný označil i dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, spočívajúci v tom, že odvolací súd sa v dovolaní napadnutom uznesení odklonil od rozhodovacej praxe dovolacieho súdu v otázke priznania účinkov súdneho rozhodnutiu, ktoré nebolo doručené zákonným spôsobom ako i v tom, že exekučný súd rezignoval na svoju samostatnú vyhľadávaciu činnosť vo vzťahu k existencii dôvodov na zastavenie exekúcie, na základe čoho posúdil ako právoplatné a vykonateľné súdne rozhodnutia také rozhodnutia, ktoré právoplatné a vykonateľné nikdy neboli. Súčasťou podaného dovolania bol i návrh na odklad vykonateľnosti resp. právoplatnosti napadnutého rozhodnutia, kde dovolateľ uviedol, že obec Švedlár zdôrazňuje, že výkonu exekúcie na obecné lesy nemôže zabrániť ani nútená správa obce, nakoľko nútená správa obec chráni len v prípade exekúcie na peňažné prostriedky, čo len znásobuje dôvodnosť návrhu na odklad vykonateľnosti, resp. právoplatnosti dovolaním napadnutého uznesenia.

8 Oprávnený sa k podanému dovolaniu písomne vyjadril podaním z 31. októbra 2018, v ktorom uviedol, že má za to, že dovolanie povinného je potrebné odmietnuť ako neprípustné a oprávnenému má byť priznaný nárok na náhradu trov odvolacieho konania v rozsahu 100% voči povinnému. Dôvodil tým, že v prejednávanej veci nie je daný ani jeden z dovolacích dôvodov uvádzaných povinným. Exekučné konanie sa napadnutým rozhodnutím evidentne neskončilo a nakoľko návrh na zastavenie exekúcie je možné podávať opakovane, nemôže sa jednať o meritórne rozhodnutie vo veci samej. Podľa oprávneného, rovnako nie je daný ani dovolací dôvod v zmysle § 421 ods. 1 písm. a/ CSP, keďže povinný neoznačil ustálenú súdnu prax, od ktorej sa odvolací súd mal odkloniť, a teda uplatnený dovolací dôvod riadne nevymedzil.

9 Dovolací súd s ohľadom na uvedené pre úplnosť poznamenáva, že Okresný súd Spišská Nová Ves v čase po podaní dovolania povinného uznesením č. k. 5Er/259/2014-566 zo 17. januára 2019 rozhodol tak, že predmetnú exekúciu v časti vymáhanej pohľadávky v sume istiny 578.391,22 € s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne od 25. februára 2006 do zaplatenia a trov súdneho konania v sume 33.193,50 € zastavil. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 19. novembra 2020 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 16CoE/44/2019-620 z 27. októbra 2020, ktorým odvolací súd napadnuté rozhodnutie exekučného súdu potvrdil. Následne uznesením Okresného súdu Spišská Nová Ves č. k. 5Er/259/2014-608 z 13. októbra 2020 exekučný súd zastavil exekúciu i v časti vymáhanej pohľadávky v sume istiny 107.548,29 € s úrokom z omeškania vo výške 6% ročne od 25. februára

2006 do zaplataenia a trov súdneho konania v sume 6.452,50. Uznesenie nadobudlo právoplatnosť 16. marca 2022 v spojení s uznesením Krajského súdu v Košiciach č. k. 8CoE/87/2021-702 z 8. februára 2022, ktorým odvolací súd napadnuté rozhodnutie exekučného súdu potvrdil.

10 Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd dovolací (§ 35 CSP) po zistení, že dovolanie podal včas účastník exekučného konania, v ktorého neprospech bolo rozhodnutie vydané (§ 424 CSP), zastúpený advokátom v súlade s § 429 ods. 1 CSP, po preskúmaní veci bez nariadenia dovolacieho pojednávania (§ 443 CSP) dospel k záveru, že dovolanie povinného je potrebné odmietnuť, pretože smeruje proti rozhodnutiu, proti ktorému nie je dovolanie prípustné (§ 447 písm. c/ CSP).

11 Podľa ust. § 419 CSP, proti rozhodnutiu odvolacieho súdu je prípustné dovolanie, ak to zákon pripúšťa.

12 Podľa § 202 ods. 4 Exekučného poriadku v znení účinnom od 1. apríla 2017 dovolanie ani dovolanie generálneho prokurátora proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní nie je prípustné.

13 Novela Exekučného poriadku vykonaná zákonom č. 2/2017 Z. z. modifikovala spôsobilý predmet dovolania ako jednej z objektívnych podmienok jeho prípustnosti tak, že vylúčila prípustnosť dovolania voči uzneseniam vydaným v exekučnom konaní. V prechodných ustanoveniach § 243h ods. 1 síce stanovila, že ak § 243i až 243k neustanovuje inak, exekučné konania začaté pred 1. aprílom 2017 sa dokončia podľa predpisov účinných do 31. marca 2017, avšak vo vzťahu k opravným konaniam, teda ani k dovolaciemu konaniu, uvedená novela Exekučného poriadku neurčila žiadne pravidlo. Je preto potrebné vychádzať z princípu jej okamžitej aplikability.

14 V preskúmvanej veci je z obsahu spisu zrejmé, že dovolacie konanie bolo začaté podaním dovolania na exekučný súd dňa 17. októbra 2018, teda za účinnosti novej právnej úpravy zavedenej novelou Exekučného poriadku vykonanou zákonom č. 2/2017 Z. z. Ak by sa prípustnosť dovolania posudzovala výlučne podľa nej so zreteľom na okamih začatia dovolacieho konania, dovolanie by bolo bez ďalšieho neprípustné. Avšak rešpektujúc povinnosť ústavne konformného výkladu, pri zachovaní ústavného princípu dôvery v platné právo, princípu legitímnych očakávaní, ako aj princípu dôvery v správnosť aktov orgánov verejnej moci (vrátane v nich obsiahnutého poučenia o možnosti opravných prostriedkov), dovolací súd považoval za správne, aby sa otázka prípustnosti dovolania posudzovala podľa právnej úpravy platnej v čase vydania dovolaním napadnutého rozhodnutia (k uvedenému porovnaj uznesenie Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp. zn. 6ECdo/15/2017 z 27. septembra 2017, ktoré bolo publikované v Zbierke stanovísk Najvyššieho súdu a rozhodnutí súdov Slovenskej republiky č. 2/2018 pod č. R 24/2018).

15 Z obsahu spisu vyplýva, že rozhodnutie odvolacieho súdu bolo v rámci exekučného konania vydané až za účinnosti novej právnej úpravy (dňa 19. júla 2018). Z hľadiska prípustnosti dovolania bolo preto na predmetné dovolacie konanie potrebné aplikovať právnu úpravu Exekučného poriadku v znení účinnom po 1. apríli 2017, ktorá prípustnosť dovolania proti uzneseniu vydanému v exekučnom konaní vylúčila. Dovolanie povinného proti výroku I. uznesenia, ktorým odvolací súd potvrdil uznesenie exekučného súdu vo výroku I. o zamietnutí návrhu povinného na zastavenie exekúcie, je teda bez ďalšieho neprípustné.

16 Dovolací súd viazaný rozsahom a dôvodmi dovolania, so zreteľom na vyššie uvedené, dovolanie povinného podľa § 447 písm. c/ CSP ako neprípustné odmietol bez toho, aby sa zaoberal dôvodnosťou podaného dovolania.

17 Vzhľadom na odmietnutie dovolania povinného pre jeho neprípustnosť, dovolací súd už nerozhodoval o odklade právoplatnosti a vykonateľnosti dovolaním napadnutého rozhodnutia.

18 Najvyšší súd Slovenskej republiky rozhodnutie o nároku na náhradu trov konania o dovolaní neodôvodňuje (§ 451 ods. 3 veta druhá CSP). O výške náhrady trov konania rozhodne Okresný súd

Spišská Nová Ves (§ 262 ods. 2 CSP).

19 Toto rozhodnutie prijal senát najvyššieho súdu pomerom hlasov 3 : 0.

Poučenie:

Proti tomuto uzneseniu nie je prípustný opravný prostriedok.